

L'Espurna Solidària

La Chispa Solidaria

Suplement aperiòdic de **"Emancipación Obrera"**
nº 3 - MARÇ 2009

La Crisi és de sobreproducció de capitals

La crisi actual és una crisi clàssica del capitalisme: una crisi relativa de **sobreproducció** de capitals. Però com és possible que hi hagi una crisi precisament de "sobreproducció"? El misteri es descobreix quan es veu que, **en el capitalisme, l'objectiu immediat de tota activitat econòmica és l'obtenció del guany**. El procés productiu en si, **la satisfacció de les necessitats humanes són només una part accessòria, una necessitat col·lateral pel capitalisme** en la seva carrera suïcida cap a la maximització del guany (guany produït exclusivament per la classe obrera, dit sigui de pas).

És per això que el capitalisme necessita una i altra vegada desenganxar-se de la realitat productiva i intentar elevar-se per mitjà de l'especulació, la Borsa, el crèdit bancari (crèdit que es presta invariablement en tots els països al descobert), per acabar punxant una i altra vegada... Però aquesta és la conseqüència, no **la causa que és la subordinació de la producció a la lògica del guany, del fet de que es produeixen valors de canvi i no valors d'ús**. No és que es produeixin massa coses pel consum sinó que el conjunt de capitals no poden treure benefici d'elles, que la satisfacció de les necessitats humanes de qualsevol índole està supeditada a que algú pugui enriquir-se "satisfent-les".

El problema actual és que la quantitat de capital acumulat en llibres, accions, títols immobiliaris és tal que no es pot revaloritzar i aleshores la base mateixa de la seva societat perd el sentit. S'ha de destruir tot el capital sobrant per... poder tornar a llençar un procés d'acumulació per arribar al mateix punt.

Resultat: en el capitalisme, sempre paguem la classe obrera, els treballadors assalariats.

La seva solució: reducció del salari, prolongació de la jornada i ... acomiadaments!

Per intentar superar la seva crisi de sobreproducció relativa de capital (insistim en que no és que la humanitat no pugui consumir tot el que es produeix sinó que el problema és que els capitalistes - i el capitalisme en general - no poden obtenir-ne guany) **la Patronal tant sols coneix una solució**: deixar caure els negocis que no li siguin rentables, acomiadar a la massa de treballadors empleats en ells i incrementar dràsticament els ritmes de treball dels que segueixen ocupats a la vegada que es congelen i redueixen els salaris de tots.

Independentment de com ens ho venguin, el problema el generen ells i l'hem de pagar nosaltres. Venim veient-ho i vivint-ho en els innumerables EROs plantejats i executats impunement, sense cap tipus de resistència real, organitzada i conseqüent.

Els gossos de presa de la burgesia: els sindicats subvencionats i l'Estat

Ningú pot mossegar la mà que li dóna de menjar. Les organitzacions sindicals de major envergadura depenen fins a tal punt de les subvencions de l'Estat i de les empreses que en realitat només serveixen als interessos de qui les paga. La seva funció és la d'evitar que els treballadors s'organitzin per a portar a terme una lluita seria i contundent (no tant sols CCOO i UGT, sinó totes les organitzacions que reben subvencions, locals, etc. de la Patronal o de l'Estat).

Allò dramàtic de la situació és que els treballadors estem completament sense organització i, encara pitjor, pensant-nos que tenim una organització que a la pràctica defensa els interessos de la Patronal.

Els mètodes són variats: des de la repressió directa dels treballadors, la seva denúncia davant de l'empresa i expulsió del sindicat a altres més sibil·lins que es compendien en aparentar que es lluita mentre ens venen per darrera. El remei és simple. Han d'aparentar que defensen els interessos dels treballadors per evitar que agafem la iniciativa, l'organització i la lluita per la nostra banda. En aquesta línia, CCOO ha canviat la seva secretaria general posant a l'expert venedor d'obres "Toxo", amb un ampli currículum en tancaments d'empreses i acomiadaments durant la reconversió industrial dels anys 80.

L'Estat i tot l'engranatge parlamentari tampoc serveixen ni poden servir per altra cosa. Els partits parlamentaris estan endeutats fins a les orelles amb els bancs. L'Estat està lligat al servei dels interessos de la Patronal a través de la seva identificació amb la Borsa (declaració explícita de defensa del guany) i de l'entramat de tràfic de prebendes, influències i corrupció.

SOLIDARITAT I UNITAT DELS TREBALLADORS

sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com - www.nodo50.org/sindicatosut

Un exemple: Pirelli

Ja coneixem el cas de Pirelli. L'empresa va plantejar un ERO de 257 treballadors a la seva planta de Manresa. No es va organitzar cap oposició. El dia 28 de gener, l'empresa va posar una dotzena de matons uniformats a la porta del centre de treball on demanaven el DNI a tots els treballadors i impediè l'entrada als que estaven en una llista. Aquests s'havien de considerar acomiadats.

Tot són laments i indignació "per les males formes de l'empresa" però ningú afronta el fons real de la qüestió. El que no pot ser és que s'acomiadin 257 treballadors a la porta de l'empresa i la resta segueixin treballant. El que no pot ser és que es plantegin una multitud d'EROs i les lluites (si es poden anomenar així) es quedin tancades en cada una de les empreses.

L'única forma d'afrontar aquestes situacions és que quan s'anuncii un ERO els treballadors plantegem immediatament una vaga indefinida sense serveis mínims exigint la seva retirada total. I, companys, que aquestes lluites es plantegin simultàniament en totes les empreses que es trobin en situacions similars.

iPerò no s'acaba aquí! Després de comprovar que no hi hauria cap mena d'oposició, l'empresa anuncia el tancament de la planta, fent fora a 600 treballadors més. Aquest és el preu que es paga per deixar que acomiadin a un terç de la plantilla: després venen els demés. Quan no defensem els nostres companys castrem fins i tot la possibilitat de defensar-nos a nosaltres mateixos. Simplement no ens ho podem permetre.

El nostre plantejament: organització i lluita classista independent

La crisi la genera el capitalisme. Si, per a què segueixi viu, milions de treballadors hem d'anar a l'atur i rebentar en jornades extenuants, que surtin del mig i que rebenti el capitalisme.

Mentre sotmetem els nostres interessos als de l'empresa en concret i la Patronal en general estem condemnats a patir la sangria que només acaba de començar. No es tracta de "negociar" a la baixa els EROs i/o mitigar-los a canvi d'acceptar pitjors condicions de treball. En comptes d'intentar capejar el temporal (la trampa és que això no és ni tant sols possible) acceptant mil sacrificis, es tracta d'exigir les millors que fa temps que ens hem guanyat: **reducció de jornada i augment del poder adquisitiu per a tots**, a costa del seu guany que no només és fruit del nostre treball sinó que és la font de tots els problemes actuals.

Els treballadors ho fem tot, nosaltres ho aixequem i nosaltres ho podem canviar. Els acomiadaments i les reduccions de salari només passen perquè nosaltres no ens hi oposem. S'ha d'agafar el toro per les banyes, són les nostres vides i no podem deixar-les en mans de venedors d'obres professionals.

Hem de recollir les necessitats dels sectors més desfavorits de la classe obrera. Hem de mullar-nos per que els eventuals i els subcontractats passin a fixos a l'empresa principal amb els mateixos drets i condicions.

Mentre els ha anat bé s'han quedat amb el fruit del nostre treball acumulant ingents masses de beneficis, ara que els va malament volen que paguem nosaltres. L'opció dels treballadors ha de ser taxativa: defensa del lloc de treball! Si ara hi ha menys treball, el que toca és reduir la jornada sense reduir el salari.

Reivindicacions i mitjans de lluita classistes

La vaga és el principal instrument de pressió de la classe obrera tant per a oposar-se a l'empitjorament com per a aconseguir millors en el capitalisme. Podem constatar que durant la vaga es fa efectiva l'abolició de la competència entre els treballadors assalariats i que regna el companyerisme.

Un moviment classista ha de lluitar per propagar i estendre la vaga a totes les empreses i a tots els sectors, i en el futur, a tots els països, no tancant-se entre els murs del centre de treball ni del sector.

Las vagues que es sotmeten a la legislació vigent en cada moment i en cada país ja neixen castrades, i impotents per a defensar d'una forma efectiva els interessos dels treballadors. Els serveis mínims són l'esquirolatge legalitzat, qui ho accepta està ofegant la vaga.

El moviment sindical classista no pot existir sense abraçar i practicar l'ACCIÓ DIRECTA. És a dir, ha d'oposar-se a tot tipus d'arbitratges, o de comissions paritàries amb o sense un àrbitre, en les relacions de força entre el capital i el treball assalariat, entre el sindicat de classe i la patronal, ja siguin agents directes del govern burgès o els anomenats "homes bons", perquè les comissions paritàries i àrbitres només tenen per objectiu lligar els treballadors, fent-los creure que les institucions burgeses estan per sobre dels interessos de les classes.

Els treballadors, per convocar o desconvocar una vaga, han de proposar, defensar i quan sigui possible imposar las votacions a mà alçada. Amb aquest mètode, tots els treballadors es veuen les cares. Tots saben el que proposa cada un. D'aquesta manera es fa pressió sobre els indecisos a l'hora de convocar o desconvocar la vaga. Es coneix els esquirols des del primer dia. Cadascú i el moviment organitzat pot saber amb qui pot comptar i amb qui no.

El tipus de propaganda, la petició de solidaritat dels nuclis de proletaris en vaga ha d'estar enfocada i dirigida no als ciutadans en general, sinó als demés obrers; no al poble en general, sinó a la classe obrera. Fent les crides de solidaritat com a classe a la resta de la pròpia classe.

Contacta amb SOLIDARITAT per organitzar el Sindicat de Classe

Barcelona:

Tel. 657842589

3r dilluns del mes de 18-22h
en Can Felipa (C/Pallars 277)

Madrid:

Tel. 914200311

Pl/ Matute nº10 2º D - 28012

**¡NO ET RESIGNIS!
¡ORGANIZAT. ASUMEIX TASQUES!**

Per a portar endavant les lluites que se'ns presenten i se'ns presentaran, necessitem el **SINDICAT DE CLASSE**, no subvencionat ni pel patró ni per l'Estat. Necessitem reprendre els mètodes de lluita classista i unificar les lluites per una taula reivindicativa única que inclogui les necessitats dels sectors més desfavorits de la classe obrera: els que cobren més han de que mullar-se en les seves lluites pels que cobren menys, els fixes pels eventuais i els subcontractats, etc. només així es pot forjar una veritable solidaritat i unitat dels treballadors, una lluita de tota la classe que vagi més enllà d'interessos contingents i resultats volàtils.

- **Salari mínim de 1500€ nets per a tots i pujades lineals d'un mínim 300€ al mes.**
- **Salari integral per als desocupats (mínim 1500€).**
- **Reducció de jornada a 30 hores sense reducció de salari.**
- **Jubilació als 55 anys amb el 100% del salari.**
- **Eventuals i subcontractats a fixos de plantilla a l'empresa principal.**
- **Cap acomiadament, cap reducció de salari.**
- **Cancel·lació de les hipoteques de tots els treballadors assalariats.**
- **Cap expulsió de cap treballador immigrant.**

El Dret a la Peresa – Paul Lafargue (1883)

En aquest número de "L'Espurna" seguim publicant el Dret a la Peresa de Paul Lafargue.

2. Benediccions del treball (continuació)

I, tot i això, els filòsofs, els economistes burgesos, des del penosament confús Auguste Comte fins al ridículament clar Leroy-Beaulieu; els homes de lletres burgesos, des del xarlatanament romàntic Victor Hugo fins a l'innocentment grotesc Paul de Kock, tots han entonat els cants nauseabunds en honor del déu Progrés, el fill gran del Treball. Sentint-los, es diria que la felicitat hauria de regnar a la Terra; ja es flairava la seva arribada. Ells anaven als segles passats a regirar la pols i la misèria feudals per portar-ne foscors que contrastessin amb les delícies dels temps presents. Que ens han fatigat, aquests farts, aquests satisfets, no fa gaire encara membres del servei dels grans senyors, avui criats de ploma de la burgesia, abundantment pagats? Que ens han fatigat, amb el pagès del retòric La Bruyère? Doncs bé, heus aquí el quadre brillant de les alegries proletàries l'any del progrés capitalista del 1840, pintat per un dels seus, pel doctor Villermé, membre de l'Institut, el mateix que, el 1848, formava part d'aquesta societat de savis (alguns dels quals eren Thiers, Cousin, Paussy i Blanqui, l'acadèmic) que va difondre en les masses les bestieses de l'economia i de la moral burgeses.

Ens parla de l'Alsàcia de les fàbriques, el doctor Villermé, de l'Alsàcia dels Kestner, dels Dolfus, aquestes flors de la filantropia i del republicanisme industrial. Però abans que el doctor ens faci el retrat de les misèries proletàries, escoltem un fabricant alsacià, el senyor Th. Mieg, de la casa Dollfus, Mieg i Cia., descrivint la situació de l'artesà de l'antiga indústria.

A Mülhausen, fa cinquanta anys (el 1813, quan la moderna indústria mecànica naixia), els obrers eren tots fills de la terra, que vivien a la ciutat i als pobles del voltant i posseïen quasi tots una casa i sovint un petit camp".

Era l'edat d'or del treballador. Però llavors la indústria alsaciana no inundava el món amb els seus cotons i no feia milionaris els seus Dollfus i els seus Kochlin. Però vint-i-cinc anys després, quan Villermé va visitar Alsàcia, el minotaure modern, el taller capitalista, havia conquerit el país; en la seva bulímia de treball humà, havia arrencat els obrers de les llars per cargolar-los millor i espremer el treball que contenien. Per milers, els obrers acudien al xiulet de la màquina.

"Un gran nombre -diu Villermé-, cinc mil de disset mil, es veien obligats, pels alts preus dels lloguers, a allotjar-se als pobles veïns. Alguns vivien a dues llegües i quart de la fàbrica on treballaven.

A Mülhausen, a Dornach, la feina començava a les cinc de la matinada i acabava a les cinc del vespre, estiu i hivern [...] Cal veure'ls arribar cada matí a la ciutat i partir cada vespre. Entre ells, hi ha una multitud de dones pàl·lides, primes, caminant descalces pel fang i que, a manca de paraigua, porten damunt del cap, quan plou o neva, el davantal o els enagos de sobre per tapar-se la cara i el coll, i un nombre més que considerable d'infants no pas menys bruts ni malcilents, coberts amb parracs greixosos de l'oli dels telers que els cau al damunt mentre treballen. Aquests darrers, més ben protegits de la pluja per la impermeabilitat dels seus vestits, ni tan sols no tenen sota el braç, com les dones de què acabem de parlar, un cistell amb les provisions de la jornada: porten a la mà, o amaguen sota el jec o com poden, el tros de pa amb què s'alimentaran fins a l'hora de tornar a casa.

Així, al cansament d'una jornada desmesuradament llarga, que dura almenys quinze hores, s'ajunta al de les anades i vingudes tan freqüents, tan penoses. En resulta que al vespre arriben a casa atuits per la necessitat de dormir, i que l'endemà surten abans d'haver descansat completament per arribar al taller a l'hora d'obrir."

Vegem ara les cofurnes en què s'encabien els que s'allotjaven a ciutat:

"Jo he vist a Mülhausen, a Dornach i a les cases veïnes, aquests miserables allotjaments on dues famílies dormien cadascuna en un racó, damunt la palla estesa a l'enrajolat i aguantada amb dues posts. Aquesta misèria en què viuen els obrers de la indústria del cotó al departament de l'Alt Rin és tan profunda que produeix el trist resultat següent: mentre que a les famílies dels fabricants negociants, drapers, directores de fàbriques, la meitat dels fills arriben a fer vint-i-un anys, aquesta mateixa meitat deixa d'existir abans de complir-ne dos a les famílies de teixidors i d'obrers de les filatures de cotó".

¡ESTALLA LA CRISIS CAPITALISTA! ¿Por qué?

POR HABER TRABAJADO DEMASIADO ESTALLÓ LA CRISIS DE SOBREPDUCCIÓN RELATIVA DE CAPITALES, MÁQUINAS, VIVIENDAS, COCHES Y ... ¡OBREROS!

LOS CAPITALISTAS DESPIDEN EN MASA Y AL QUE AÚN TRABAJA LE EXIGEN-IMPONEN, POR MENOS SALARIO, EL DOBLE DE TAREA O PRODUCCIÓN.

Si no luchamos nos la harán pagar ...

NOS MACHACAN CON SU CRISIS: LUCHEMOS POR UN SALARIO MÍNIMO Y PARO DE 1.500€ NETOS, AUMENTO DE 300€ LINEALES Y REDUCCIÓN DE JORNADA A 30 HORAS HACIA LA ABOLICIÓN DEL TRABAJO ASALARIADO, PARA ACABAR CON LAS CRISIS, EL AGOBIO, LA INSEGURIDAD, LOS DESPIDOS, LOS DESAHUCIOS, LA MISERIA, ENFERMEDADES ...

CONTRA LA CRISIS SÓLO NOS SIRVE LA HUELGA SIN SERVICIOS MÍNIMOS E INDEFINIDA, LA EXTENSIÓN DE LAS LUCHAS HASTA LA HUELGA GENERAL.

¡Por el Sindicalismo Obrero Clasista, Solidario y no subvencionado ni por el Patrón ni por su Estado!

**SOLIDARIDAD
Y UNIDAD DE LOS TRABAJADORES**

Plaza de Matute, nº10-2º D. MADRID - 28.012 (Metro: ANTÓN MARTÍN) tlf-fax: 91 420 03 11
e-mail: sindicatosut@gmail.com en catalunya: sindicatsutbcn@gmail.com
www.nodo50.org/sindicatosut

I el seu deixeble Cherbuliez continua:

"Els treballadors mateixos, cooperant a l'acumulació dels capitals productius, contribueixen a l'esdeveniment que tard o d'hora els ha de privar d'una part del seu salari".

Però els economistes, ensordits i idiotitzats pels seus propis brams, hi responen:

"Treballeu, treballeu contínuament per crear el vostre benestar!" I, en nom de la mansuetud cristiana, un prevere de l'Església anglicana, el reverend Townshend, salmodia: "Treballeu, treballeu nit i dia; treballant, feu créixer la vostra misèria, i la vostra misèria ens dispensa d'imposar-vos el treball per la força de la llei. La imposició legal del treball és penosa, exigeix massa violència i fa massa renou; la fam, al contrari, no és solament una pressió tranquil·la, silenciosa, incessant, sinó que, com a mòbil més natural del treball i de la indústria, també provoca els esforços més potents".

Treballeu, treballeu, proletaris, per engrandir la fortuna social i les vostres misèries individuals, treballeu, treballeu perquè, esdevenint més pobres, tingueu més raons per treballar i ser miserables. Aquesta és la llei inexorable de la producció capitalista.

Parlant de la feina del taller, Villermé hi afegeix:

"No és una feina, una tasca, és una tortura, inflingida a nens de sis i vuit anys [...] Aquest llarg suplici de cada dia és el que mina principalment els obrers a les filatures de cotó".

I, pel que fa a la durada de la feina, Villermé observava que els condemnats a treballs forçats només treballaven deu hores, els esclaus de les Antilles nou hores de mitjana, mentre que a França que havia fet la revolució del 1789, que havia proclamat els pomposos Drets de l'Home, existien fàbriques on la jornada era de setze hores, una i mitja de les quals destinada als repassos.

Oh, miserable avortó dels principis revolucionaris de la burgesia! Oh, lúgubre present del seu déu Progrés! Els filàntrops aclamen com a benefactors de la humanitat aquells qui, per enriquir-se sense blegar l'espina, donen feina als pobres; valdria més sembrar la pesta o enverinar les fonts que bastir una fàbrica al mig d'una població rústica. Introduïu-hi el treball a la fàbrica i adéu-siau tot allò que fa la vida bella i digna de ser viscuda.

I els economistes no es cansen de repetir als obrers: "Treballeu per augmentar la fortuna social!" Però un altre economista, Destut de Lacy, els respon:

"A les nacions pobres, és on el poble es troba bé; a les nacions riques, és on ordinàriament és pobre."

ASSEMBLEA OBERTA DE TREBALLADORS

Vine per discutir de la crisi i de les alternatives d'organització i lluita que se'ns presenten

Barcelona:

**Dissabte, 21 de març a les 17h
C/Pallars 277 <M> Poblenou**

SOLIDARIDAD Y UNIDAD DE LOS TRABAJADORES

sindicatsutbcn@gmail.com - sindicatosut@gmail.com - www.nodo50.org/sindicatosut